

ט"ו בתמוז תשפ"ה (11.7.25)

צילם: אליקים איטלי

רגע לפני קציר התירס

שבת פרשת בלק

הדלקת נרות - 19:30, יציאת השבת - 20:31

גיליון 1670

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין מקדימים בבית הכנסת

שיעור "בין המניינים" - הרב אילעאי

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

קידוש לכבוד בת המצווה של מעיין אריכא

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

מנחה בימות החול בבית הכנסת - בשעה 19:40

שיעורי השבת:

לאחר תפילת מוסף

מרדכי בר-דרומא

17:30

הרב אילעאי

"מנהג ישראל דין הוא?"

מזל טוב!

לבת המצווה מעיין אריכא,
להורים איילת ואור
לסבתא וסבא ברוריה ופיליפ
ולכל החמות נחליאל

לסתר וראובן יחיני
לבת המצווה על הנכדה מעיין
בתם על אירי וא

זירזנה ופנתס רונן
לנישואי הנכדה דאוב
בתם על דודי ואיילת

לסריה הקהל ברכות בהאיסע לאיל 90

תודה לך על מאור פנים, ועל התעניינות בכל אדם ובכל גיל.

תודה על האהבה שהרעפת ואתה מרעיף על בני משפחתך.

תודה על העברת המורשת של חבל לכיש שבצעירותך נטלת

בה חלק, על הנחלת המורשת של הוריד, מייסדי הקיבוץ,

והמורשת של קבוצת יבנה אליה שבת בעקבות חנה.

תודה בשם תלמידים רבים שלאורך תחנות חיך, הענקת

להם ידע, הרגלי למידה וחשיבה, ולא פחות מכך - אהבת

אדם וערך עצמי.

מאחלים בריאות ואור!

ברוכים הבאים: השבת נארח ביבנה את נוסר עין הנצי"ב. הק ילוננו בפנימייה ויטרפו לתפילות.

ברבורים שחורים ואתונות מדברות

פרשת בלק

בלעם בפרשתנו מדגים לנו כיצד פועל אדם שלא מוכן להסתגל לשינויים. כשהאתון משנה ממנהגה ונוטה מן הדרך, הוא מכה אותה, פעם אחר פעם. הוא לא עוצר ושואל מה קרה, מה גרם לשינוי הפתאומי בהתנהגותה, אלא נותן לתסכול ולזעם להשתלט עליו. כשהאתון פוצה את פיה היא שואלת, "הלא אֶנֶכִי אֶתְנֶה אֲשֶׁר רָכַבְתִּי

עָלַי מֵעוֹדָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה הֲיֵה הַסֵּפֶן הַסֵּפְנִי לַעֲשׂוֹת לִי?" כיצד אינך שואל את עצמך מה גרם לשינוי הפתאומי הזה? בלעם לא מוכן לקבל את הביקורת, לא מוכן לקבל את השינוי, עד שאלוקים פותח לו את העיניים.

אולי באופי הזה נעוצה הסיבה שבלעם בפרשתנו מברך את עם ישראל להיות כארזים, "כְּנִחָלִים נָטְיוּ כְּגִנְתִּי עָלַי נָהָר כְּאֶהָלִים נָטַע ה' כְּאֶרְזִים עָלַי מֵיִם". בלעם רואה את הארז כמצב אופטימלי, כעץ המייצג עוצמה וחוסן ואינו מתכופף מול סערות הזמן. אבל בלעם עצמו מוכיח לנו שעוצמתו של הארז לא עוזרת לו במקרים בהם נדרשת יכולת הסתגלות, במקרים של ברבור שחור, של אתון שמתחילה פתאום לדבר.

יש חן בפרשה הזו, המתנתקת לרגע מהסיפור הקאנוני הכללי של עם ישראל ומלמדת אותנו דבר מה על האינדיבידואל דרך סיפורו של אדם אחד. בלעם לומד על בשרו שאין לו שליטה על כל דבר בחייו ולא הכל הוא בר שינוי. גם האתון, עליה רכב כל חייו, יכולה לשנות לפתע ממנהגה. אפילו על פיו אין לו שליטה, והוא נאלץ לברך במקום לקלל.

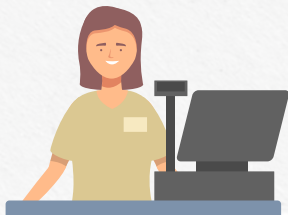
מעניין להשתעשע בניסוי מחשבתי, מה היה קורה אם אתון הייתה מתחילה פתאום לדבר ואומרת לנו שאנחנו צריכים להשתנות. האם היינו מקבלים את הביקורת שבת שלום!

במשך מאות שנים האמינו האירופאים שכל הברבורים לבנים. לא הייתה להם סיבה להאמין במשהו אחר, שכן בכל פעם שהם יצאו לפארק או טיילו ליד אגם, הם ראו במו עיניהם שנוצותיהם של כל הברבורים צבועות בלבן. רק במאה ה-17, כשקבוצה של חוקרים אירופאים הגיעה לאוסטרליה, הם גילו לתדהמתם זן של ברבורים בצבע שחור. תפיסת עולם של מאות שנים ירדה לטמיון לאחר תצפית אחת ששינתה את האמונה הרווחת.

נאסים ניקולס טאלב, פילוסוף אמריקאי לבנוני, השתמש בדוגמא זו בספריו וטבע את

המושג "ברבור שחור" כדי לתאר אירוע חריג ובלתי צפוי המשפיע באופן קיצוני על תפיסת העולם עד לאותה נקודה. טאלב טוען שההיסטוריה רצופה אירועים בלתי צפויים אשר רק בדיעבד ניתן למצוא כל מיני הסברים המאפשרים לחזות אותם: התפשטות האינטרנט, מלחמת העולם הראשונה, התמוטטות הבורסה, אירועים כל כך נדירים אשר נוטים להתעלם מהאפשרות שהם יקרו. אך שהם קורים, יש להם השלכות כבדות משקל על האנושות.

בספרו, "אנטי שביר", מציע טאלב דרכים שונות להתמודד עם אותם "ברבורים שחורים" המופיעים בחיינו, באמצעות אסטרטגיות שונות ושינוי תפיסתי. אחת המסקנות המופיעות שם היא הצורך ב"אדפטיביות", יכולת הסתגלות לשינויים. לטעמו, לא דווקא החזקים הם אלה ששורדים בעולם רצוף שינויים, אלא דווקא אלה שיודעים להתגמש ולהסתגל למצב החדש. ממש כמו משל הקנה והארז ממסכת תענית, הקנה הגמיש מסוגל לעמוד גם בסערות החזקות ביותר, בעוד הארז, שאינו מוכן לשנות ממנהגו ולהתכופף, נעקר ממקומו.

הפרטת המזון

מיכל רפל

אני מאד בעד הפרטת המזון, ומעריכה מאד את הצוות העובד ללא לאות על התנעת המהלך, אך יש לי בעיה עם המודל המוצע להפרטה.

איסוף הנתונים על מנת שנדע כמה אנחנו צורכים 'בחינם' - הוא מבורך, אך ההיצמדות לנתונים אלו בחלוקת התקציב גורמת לעיוותים. במודל אנחנו מוסיפים תקציב לפי צריכת החינם למרות שאין הסבר רציונלי להוספה, וגם מורידים ללא הסבר רציונלי. זה נוגד את ההתנהגות שלנו במשך כל השנים. אנחנו כבר מזמן בהפרטת מזון חלקית ולא מתוקצבת. ארוחת בוצ"ר בשבת, ארוחות ערב בימי חול, ארוחות בוקר וצהריים בימי שישי ובערבי חגים - כל אלה לא מחולקים ולא מתוקצבים. כל זה מביא קניות מוצרים שלא כולם בחלק החינמי של החנות.

לא נלקחו בחשבון קניות של דברים מוכנים במקום מוצרי החינם. לא נלקחה בחשבון קניית תחליפים שנחשבים בריאים יותר או טעימים יותר במקום החינם. לא נלקחו בחשבון צעירים בעצמאות כלכלית שעדיין חיים בבית ההורים אך בעלי הכנסה משלהם.

הרעיון שכדי שכולם יתכנסו מתחת ל"עקומת הפעמון", יש להוריד תקציב לחברים לפי גיל הוא לא מידתי, אפילו הזוי. אף פעם לא הורדנו תקציב למבוגרים. לשאלתי האם יש מודל כזה באחד מעשרות הקיבוצים שהפריטו נאמר לי שלא. אנחנו ממציאים כאן מודל שמוריד תקציב לאנשים שצורכים אותו. בטבלה הבאה מסוכמת ההורדה לפי גיל עבור זוג עם 4 ילדים בוגרים, לפני התוספת של 5,000 ₪:

מדורגה	בסיס	תקציב אחרי ההורדה	הורדה כספית	אחוז הורדה
עד 70	47,925		-	
70-80	47,925	41,500	6,425	13.41%
80-120	41,500	34,051	7,449	17.95%
ביחד	47,925	34,051	13,874	28.95%

ההורדה היא מעטה במונחים של "נקודות", אבל בכסף - הסכום משמעותי. אחת ממטרות ההפרטה היא שלא נסתכל בצלחת של חברינו. במקום זה אנחנו מסתכלים בכיס שלו. לדעתי, כל משפחה שילדיה לא בבית, צריכה לקבל את אותו התקציב. אנשים לא מפסיקים לארח בגיל מסוים. אם אין להם ילדים בקיבוץ הם ימשיכו לארח כדי לא להיות לבד. אם יש להם ילדים בקיבוץ, לפעמים הם מארחים אפילו יותר. וכשמתארחים, יש כאלה שמגיעים עם סלים מלאים ויש כאלה שקונים ומצ'פים את המשפחה. יש כאלה שמפסיקים לארח בגיל צעיר ויש שממשיכים. הזעקה של חברים על קיפוח המבוגרים נשמעת מהרבה בתיים. אסור להוריד תקציב. אם הצעת הצוות תתקבל, אני וגם אחרים שרוצים הפרטה, ניאלץ להצביע נגדה. בהתחלה הצעתי הורדה מגיל 85. אולי באמת אנשים מארחים פחות. בהמשך הבנתי שהבעיה היא לא גובה ההורדה אלא עצם ההורדה.

הצעתי להנהלת הקהילה שאת 5,000 ש"ח שהם הציעו להוסיף ולחלק לכל בית אב, הם יחלקו לשניים: חלק לפי בית אב (כנגד שבת), והשאר לפי נפש (כנגד ארוחות ערב וערבי שבת וחג). אני חושבת שזה צודק יותר. אינני מסוגלת להציע עוד הצעה, גם כך אני משלמת מחיר חברתי ונפשי על עצם הרמת הדגל, אשמח אם מישהו ירים כפפה זו.

גילוי לב - בנושא הפרטת המזון / נחום וכוכבה צמבליסטה

שאלנו וטרם קיבלנו תשובות.
נטע השתדלה לענות בסבלנות, אך היא לא
שכנעה.

רק מבוגר אחד היה בצוות. חברי הצוות הם רובם
בני יבנה שנולדו כאן, וגילם כגיל ילדינו.
ושוב אנו שואלים, האם אתם, כצוות, יכולים
לגשת להורים שלכם ולהגיד "תראו, הגעתם לגיל
מופלג, אתם יכולים להסתפק בפחות"?

האם חשבתם כצוות על הרגישות שלנו ולא רק
על מספרים?

בנוסף לא לקחתם בחשבון קניות מחוץ לקיבוץ
של מוצרים שונים שלא נמצאים בחנות הכל-בו
שלנו.

אנו לא רוצים לחיות כשכל הזמן נחשוב על
הוצאות. עברנו את זמן הדאגה הזה ואנו זכאים
להמשיך בשקט וברוגע את השנים הבאות שלנו.

חולקה לנו חוברת מרשימה, מאירת עיניים
ומסנוורת בהצעה למודל הפרטת המזון.

נערכו ערבי הסברה וניסינו להבין איך חולקה
העוגה.

בחודש שעבר נתלה על לוח המודעות דף הסבר על
תקציב המזון, לחברים המבוגרים הבוחרים
להישאר בהסדר הקיים.

מי שראה - ראה, וכאן נפל האסימון...

צוין שבני זוג בני 70 זכאים לסכום של כ-41,000
ש"ח לשנה, ובני זוג בני 80 זכאים לסכום של
כ-34,000 ש"ח לשנה. כלומר, יש פער של 7,000 ש"ח
לשנה.

ואנו שואלים: מה ההבדל בין בני 79 ל-80?

ההפרש הוא גדול. זה לא רק "ליישר פה ושם",
כפי שנאמר, זה הרבה יותר מזה.

זה מקומם! זה מכעיס! ולא צודק. במודע.

צאתך ובואך בפה!

ברכות לתמר נחליאל לסיום מסלול קרבי

של לוחמת עוקץ!

אוהבים, ג'איה ומעריכים
ועזת לעירים

מציעים לך

בטקס מרגש במחנה גלילות הועלה בן הקיבוץ י.
ש. לדרגת אל"מ והוא ייכנס לתפקיד קמ"ן פקמ"ז
תחת פיקודו של בן זוגה של ראשת מכינת צהלי

על הפרטת המזון ורגישות / קובי שטיין, מנהל חברה ופרט

גם ירידה בכמויות המזון, ירידה בכמויות האירוח, ובאופן כללי המקרר נפתח פחות פעמים מאשר בבית בו שוכנים יום יום ילדים צעירים. עם זאת, כמובן שזה לא נכון לגבי כולם. יש מי שמארחים בעוז גם בגיל 90 ויותר. יש מי שהתאבון עומד להם גם בזקנתם ועוד. מעבר לכך, מסיבות שונות, על אף שהמודל השיתופי כביכול אמור להיות מותאם לצורך, הרי שבפועל קשה לחשוב על תקציבים שניתנו לחברים בזמן מסוים והופסקו כאשר הצריכה ירדה. למשל, אנו נותנים תקציב נופש וריהוט גם לחברים שברור לכל שאין הם משתמשים בתקציבים אלו כלל לצורך שאליו נועדו. על כן, התחושה היא שמה שנראה כהורדה של תקצוב מזון בגיל מסוים, יש בה משהו לא הוגן.

תחושה זו מקננת גם אם בפועל המטרה של תוספות תקצוב שונות לפי גילאים הייתה לייצר חלוקה שתקטין פערים בין קבוצות חברים שונות, שכן הנתונים מראים שבלעדיה ישנו ציבור שמקבל משמעותית פחות ומי שמקבל משמעותית יותר. עם תחושות של חוסר הוגנות קשה להתווכח, וכנראה לא נכון להתווכח. וודאי שלא נכון להתווכח באמצעות מספרים. מאחר ובמודל ההפרטה המוצע על ידי צוות הפרטת המזון והנהלת הקהילה, יש ניסיון לאזן ברמה המספרית בין פלחי אוכלוסיה שונים (דרך שורת הפער ביחס לצריכה הקיימת). נצטרך לראות היכן הדברים נפגשים, אם בכלל. אינני יודע האם בנושא זה נכון לקבל החלטות עם הלב הקשוב לתחושות, או עם הראש הקשוב לאיזונים ומספרים. ברגע אחד אני נוטה לכאן, ובאחר לכאן, וכמוני חברי הנהלת קהילה אחרים. חשוב שניתן לכלל הקולות לעלות, על מנת שנתמודד

במוצאי שבת ניפגש שנית באספת החברים לדיון בהפרטת המזון. בשבוע שעבר ניכר היה שהדיון היה טעון רגשית, וזה מובן ובסדר. מדובר באחד השינויים הגדולים ביותר באורחות חיינו השיתופיים בעשורים האחרונים. נראה לי שניתן לחלק את הטעינות לארבע דאגות שונות: **הדאגה שלא יהיה מספיק, הדאגה שלא יהיה הוגן, הדאגה שלא נעשה זאת באופן אחראי והדאגה שהפרטה פוגעת בקיבוציות.** הדאגות הללו משתקפות בהצעות הפרטיות השונות, וכל אחת מהן עמדה לנגד עיניה של הנהלת הקהילה בתהליך.

הדאגה שלא יהיה מספיק, או שמישהו יחשוש מלקחת אוכל על אף שהוא רעב, משתקפת בהצעות של מתי ושל יוסי. משום שטבעי שיש מי שצורכים יותר מזון וכאלו שצורכים פחות, אך יחד עם זאת לא ניתן לבנות מודל שיורד לרזולוציות פרטיות (הצעתי בצחוק לתקצב לפי BMI, אך זה לא התקבל), הוחלט בהנהלת קהילה להוסיף 5,000 שקל לכל בית אב. אצל חלק מהבתים כסף זה ילך להאכלת נער מתבגר, אצל אחרים על אירוח נכדים, אצל מישהו אולי זה ילך לעובד זר, ובבית אחר לצורך אישי במאכל אהוב שאיננו מתוקצב או מחולק. הסכום אחיד, אך נועד לתת מענה לצרכים דיפרנציאלים. מעבר לכך, על מנת לנסות לנטרל דאגה זו, הנהלת הקהילה בחרה להגדיל את סכום ההפרטה מעבר למה שמשתקף בצריכה כיום. על אף האמירה הצינית שיש כאן "שוחד", למעשה יש כאן רצון לתת מענה.

הדאגה שלא יהיה הוגן משתקפת בהצעה של מיכל ושל אלישע, והושמעה בכאב גם על ידי כוכבה באספה. על פי רוב, אכן עם הזקנה מגיעים

נכון, בע"ה, עם הדאגה שהדברים לא הוגנים.

הדאגה שלא נעשה זאת באופן אחראי משתקפת בבקשה לדעת מהיכן המקור התקציבי להפרטה, כמו גם רצון הנהלת הקהילה לקבוע את המסגרת התקציבית של ההפרטה, ולהימנע מתקציב תוצאתי. הפרטה תמיד עולה יותר מאשר הצריכה השיתופית, ממגוון סיבות, וביניהן הרצון להסיר את הדאגות לעיל מלב החברים. אך כל תקצוב שכזה יהיה חייב לקבל התייחסות בבניית תקציב 2026, וידווח במסגרת זו.

לבסוף, **הדאגה שההפרטה תפגע בקיבוציות**, אולי גם היא בשורש הרצון של חלק מהחברים להישאר במודל השיתופי ולא להפריט. אמנם הפרטת המזון, בין במודל זה או באחר, יש בה כדי לפגום במידה מסוימת בתחושת השיתופיות. ואולם, נראה כי חלק גדול בציבור כבר הביע רצונו בכך בסבב הקודם, אשר בו כ-60% היו בעד ההפרטה.

יתרה מזאת, לפעמים דווקא זה שנצא כל אחד מצלחתו של רעהו (במובן המטאפורי), יש בה משהו שאולי ינעים את תחושת השותפות שלנו. בכל אופן, חיזוק השיתופיות מבחינה זו הינה אחת המחשבות והתקוות אשר עומדות מאחורי המהלך.

אסיים את דברי בנושא זה באמירה הבאה, שאני מאמין בה בכל ליבי: הדבר הנחוץ לנו כעת איננו הסכמות, אלא אמון הדדי. בתום ההצבעות, לא נגיע להסכמות, וזה בסדר. אנחנו נשרוד כחברה גם אם נתנהל בנושאים שונים באופן שלא כולם מסכימים עליו, אלא רק הרוב. והרי זה כבר קורה. אבל אם נחשוד האחד בשני, ואם נעמיס כוונות נסתרות האחד על השני, או אז נהיה בסכנה קיומית כחברה. אני מבקש בכל לשון של בקשה שנעשה את המאמץ להניח כהנחת מוצא, שכולנו רוצים בטובת כולנו, גם אם אנו חלוקים על האופן שבו יש לממש זאת.

מרפאה

טל. 08-8548300, אחיות 08-8548264, אחות חירום: 050-6998317, איחוד הצלה - 1221

דואל: mrkyavne@clalit.org.il

קבלה: אחיות - בבוקר 08:30-07:00 - בדיקות דם במרפאה ומקרים דחופים. 12:30-9:00

בצהריים בימים א'-ד' 15:00-14:00, וביום ה' 18:00-14:00.

ד"ר מולא: יום א' 11:30-07:30, יום ב' 11:00-9:00, יום ג' 12:15-11:00. יום ה' 17:40-15:40.

בימים ראשון ושלישי תהיה במרפאה כירורגית שד, ד"ר מיכל ברכה, אנא שמנה לב לזמני התורים שלכן.

סיכום שנתיים בועדת קליטה עם הפנים קדימה

בעז בלנקשטיין

- 7 משפחות סיימו את התהליך והתקבלו לחברות.
- 6 משפחות נמצאות בשלב המועמדות.
- 4 משפחות נמצאות בשלב האורחות.
- 2 משפחות לא סיימו את התהליך.
- 8 משפחות צפויות להיכנס לקליטה במהלך שנת 2025.

לשמחתנו, אנו עדים להמשכו של תהליך מבורך, שבני ובנות קיבוץ מחליטים להמשיך או לחזור להקים במקום הולדתם את ביתם ומשפחתם. המשכיות זו מביאה עימה התרחבות והעמקה של הרב דוריות הכה לא מובנת מאליה מחד ועוד כמה סנטימטרים בחיך של הסבא והסבתא.

כל זוג שפונה לוועדה ברצונו להתחיל הליך קליטה, עובד דיון בוועדה תוך התייחסות ל-4 רגליים שונות:

א. **רגל דתית** - קיום אורח חיים דתי, שמירה על הפרהסיה הדתית בלבוש ובמעשים, הגעה והשתתפות בתפילות, רצון לחיות בקהילה דתית ועוד.

ב. **רגל חברתית** - חיבור טוב עם חברים ושכנים, לקיחת חלק באירועי תרבות, הגדלת ראש חברתית והתנדבות בשמחות/אירועי וצוותי תרבות/יוזמות תרבות, הכנת עוגות לשמחות/אבל וכד', ארוחות שבת אצל משפחות שונות ועוד, החזרת רכבים נקיים ומתודלקים ועוד.

ג. **רגל תעסוקתית - התפרנסותית** - מוסר עבודה גבוה, הגדלת ראש במקומות העבודה, חובת התפרנסות גבוהה ככל האפשר, המוטלת על כולנו, השתתפות והגעה לתורניות בזמן, התנדבות לצרכים תעסוקתיים מזדמנים ועוד.

ד. **רגל של קשר מול מוסדות הקיבוץ** - תקשורת טובה ומכבדת מול מוסדות הקיבוץ וקבלת החלטתם, התנהלות מערכתית לומדת ומכבדת

כל מי שהיה בעברו בפעילות ODT ודאי מכיר או זוכר פעילות זוגות במהלכה אחד מבני הזוג מוביל את חברו/תו קשור עיניים בדרך חתחתים ברמה כזו או אחרת וצריך להזהיר ולנווט אותו מאבנים שבדרך, קוצים, בורות ירידות/עליות ועוד. במשחק זה יש שני סוגים של מובילים-מדריכים. כאלה שבוחרים להיות ויזי טבעי ומדווחים על כל מפגע שיש לשים אליו לב ולהתייחס אליו בדרך, וכאלה שממש מסיטים את האבנים, מקלות, קוצים ועוד על מנת ששותפם יוכל להמשיך ללכת בדרך נוחה ונטולת סכנות והפתעות ככל הניתן.

בוועדת קליטה אנו משתדלים להיות המכוונים ומסיטי המכשולים בו זמנית. בבואנו ללוות ולבחון זוגות שמעוניינים להצטרף לקהילה ולשותפות שלנו, אנו משתדלים להיות עבורם המדריכים והתמרורים, המייעצים והמכווינים.

הוועדה היוצאת התחילה את פעילותה בסוף יוני 2023, ימים שנראים רחוקים ואחרים כמעט במציאות אחרת. מהר מאוד הגיע אותו יום שחור באוקטובר ושמט כל מה שחשבנו שידענו. מטבע הדברים גם תפקידה של ועדת קליטה השתנה משמעותית. תופי המלחמה והלמות הלב של החטופים, משפחות הנופלים, הפצועים, המפונים והחיילים, היוו תפאורה קודרת וקשה ועיכבו אותנו במפגשים עם הזוגות שנציגות משמעותית מהם נקראו לשמור על מדינתנו, והצריכו אותנו להתייחס וללוות בדרך אחרת מהרגיל. מלווה, קשובה, אמפטית ולא לוחצת.

כעת משנבחרה ועדה חדשה, אנו יכולים לעדכן על פעולת הוועדה היוצאת בשנתיים האחרונות: לצד עשרות פניות חודשיות של מתעניינים להצטרף לקיבוצנו, נכנסו לתהליך קליטה סה"כ 27 משפחות, בני ובנות משק ומשפחות שהתגוררו כאן כתושבים, כשמתוכן:

מול הגורמים השונים בקיבוץ.

לכל אורך הדרך, הוועדה עושה ככל יכולתה להסביר ולהתעכב על ההבנה, שזוגות שמתחילים תהליך קליטה אצלנו, ובשאיפה מסיימים אותם כחברי וחברות קיבוץ, נכנסים לשותפות חברתית, כלכלית ורעיונית; ולכן חשוב לחברי הקיבוץ שמי שמצטרף אלינו, יבין את המקום ואת הרוח שבו, ואת המצופה ממנו. בנוסף, אנו מדגישים הלוח והדגש כי חברי הקיבוץ הם אלו שקובעים בסוף מי מתאים/לא מתאים לכניסה לחברות, ובני הזוג צריכים לפעול כדי שיכירו אותם, יראו את מי שהם באמת ואת היתרונות והחוזקות שהם מביאים לקהילה, ושיאפשרו לחברי הקיבוץ ביום ההצבעה להצביע עליהם מהיכרות כזו או אחרת ובלב שלם.

לצד "הירוק בעיניים", ציוץ הציפורים, מערכות החינוך יוצאות הדופן ורמת החיים הגבוהה בעז"ה של הקיבוץ, המהווים נקודות זכות רבות בהחלטת משפחות להיכנס לקליטה, ישנם גם אתגרים שאנו, כוועדה, מתמודדים מולם, שמשפיעים בהכרח על הקליטה, אופיה וכמותה. בתחילת השבוע קיימנו את ישיבת הסיכום של ועדת הקליטה היוצאת. כל אחד מחברות וחברי הוועדה העלה נקודות לשימור ונקודות לשיפור. אחת מחברות הוועדה, ביקשה את עזרת כלי ה-AI של גוגל-ג'מיני, שיסייע לה לסכם את תפקיד ואתגרי ועדת קליטה בקיבוץ שיתופי דתי-לאומי. התוצרים של אותו חבר דיגיטלי לא יכלו לסכם טוב יותר את הלבטים, המחשבות, הדיונים שלנו, נקודות ההתייחסות ושאר פינות שאותן השתדלנו בכל מאודנו לראות, ועל כן אני מביא אותם במלואם:

"ועדת קליטה בקיבוץ דתי עומדת בפני דילמות מורכבות הנוגעות לזהות הקיבוץ ועתידו. תפקידה חורג בדיקה פורמלית של מועמדים, וכולל התמודדות עם סוגיות רגישות:

1. **שמירה על הצביון הדתי מול פלורליזם** - הוועדה נדרשת לאזן בין הקפדה על אופיו הדתי

של הקיבוץ לבין הרצון להכיל מגוון רחב יותר של תפיסות דתיות ורמות מחויבות הלכתית, (תופעה המשותפת לכלל הזרם הדתי לאומי בכלל וקיבוצים דתיים בפרט, הרשיתי לעצמי לתת תוספת מידע לג'מיני..ב.ב.).

2. **דור ההמשך מול קליטה חיצונית** - קיים מתח בין קליטת בני הקיבוץ שגדלו בו (שלעיתים אינם עומדים במלוא הקריטריונים) לבין הצורך בקליטת משפחות חדשות מבחוץ החיוניות לצמיחה ולחידוש דמוגרפי.

3. **התאמה חברתית וכלכלית מול חמלה** - הוועדה בוחנת את יכולת ההשתלבות החברתית והכלכלית של המועמדים אך נתקלת בקונפליקטים כאשר שיקולי חמלה או מצוקה אנושית עומדים מול קריטריונים אלה.

4. **פרוצדורה שקופה מול דיסקרטיות** - נדרש לאזן בין שמירה על הגינות ושקיפות בתהליך הקליטה לבין צורך חיוני בדיסקרטיות ופרטיות המידע אודות המועמדים.

5. **קבלת החלטות תחת לחץ** - הוועדה פועלת לעתים תחת לחצים מצד חברי קיבוץ ומועמדים ועליה לגבש החלטות ענייניות תוך שמירה על לכידותה הפנימית ואמון הקהילה.

הצלחת הוועדה נמדדת ביכולתה לנווט בין האתגרים הללו בחוכמה ובאחריות ולקדם את צמיחת הקיבוץ תוך שמירה על זהותו הייחודית". עד כאן דבר הג'מיני.

לצד אלו יש להוסיף גם את **המחסור בדירות פנויות**, שמאפשר הלכה למעשה את הקליטה כמעט רק לזוגות שכבר גרים בקיבוץ ושכבר מתגוררים בדירה - מסיימי עצמאות כלכלית וזוגות שגרים כבר בקיבוצנו כתושבים כדוגמת אנשי חינוך, רפואה ועוד.

לא קלה היא המלאכה של הוועדה. הדיונים וההחלטות שעל הוועדה לקבל, היו לא פעם כרוכים בכאב, קושי וויתורים ואנו מייחלים להרבה סיעתא דשמיה בביצוע מלאכתנו. ברור וידוע לנו כי במהלך הדרך התקבלו גם החלטות

שאינן לרווחם של כלל חברי הקהילה ושל משפחות אשר בתהליך הקליטה. אנו מזכירים כי דלתנו הייתה ועודנה פתוחה לשיח עם החברים, לשמוע ולהשמיע עד כמה שניתן. בעזרת השם ובהשתדלות שלנו, אנו מקווים ומאמינים כי ניתן להתגבר גם על חילוקי דעות ולשוחח באופן חברי ומכבד.

בהזדמנות זו ברצוני לומר תודה גדולה לוועדה היוצאת (רוח'לה לנג, רחלי ויצמן, רן ליבר, ארי סולטניק, תמר בזק, רני ששון - קדנציה שניה רצופה שלה - ואיילת אריכא, שממשיכה לקדנציה נוספת). יחד, השתדלנו לעשות ככל יכולתנו ולמלא את השליחות החברתית שהקיבוץ הפקיד בידיו. שליחות שמערכת תשומת לב, אמפתיה, דיסקרטיות, הסברים וליווי, מתוך

מטרה ואמונה כי עלינו למלא את תפקידנו בצורה הטובה ביותר כלפי שני הלקוחות שלנו: קהילת קבוצת יבנה והזוגות שנמצאים בתהליכי קליטה והיכרות עם קהילתנו.

תודה גדולה לחברים וחברות שניגשו ושיתפו, הקשיבו, דייקו וחשפו נקודות שמסייעות לנו לדייק את ההחלטות שלנו. תודה לנציגי הנהלת הקהילה: חמוטל בתחילת הדרך וקובי בהמשכה שהביאו את הקול השקול והמשמעותי שלהם עצמם ושל הנהלת הקהילה, והיוו ועדיין מהווים עבורי באופן אישי משענת, אוזן ולב.

בהצלחה גדולה לוועדה הנכנסת: יצחק ברוכי, שרון לב, דורית מונדרר, איילת אריכא, ליזט עפרוני, נועם עמיר, חנוך פניני, ניר בטר וקובי שטיין מנהל חברה ופרט.

בית סביון עם הפנים החוצה

לאחר עבודה מעמיקה של מספר חודשים בהם נלמדו מודלים של בתים משפחתיים בקיבוצים אחרים, נבחנו הסכמים וחוזים ונערכו ערבי הסברה לציבור, הגיש הצוות לבחינת בית סביון את מסקנותיו להנהלת הקהילה.

כפי שנאמר גם בעבר, אנו ממליצים על פתיחת הבית לעד 3 דיירים שאינם חברי קיבוץ, אך הם בני משפחה מקרבה ראשונה לחברי קיבוץ.

הסכם משפטי הכולל את מה מקבל הדייר ומה חובותיו, גובש והושלם בסיוע עו"ד איילת רייך.

אנו מציעים לחברים לשאת את הבשורה בקרב בני משפחתם הרלוונטיים.

חבר/ה שחושבים כי בן משפחתם עשוי להתאים כדייר בבית סביון מוזמנים לפנות לעדנה תדהר לקבלת פרטים נוספים והרחבת הנושא.

דבורית אדר, יואב בית אריה, רחלי ויצמן, שרית שניר-חפץ, עדנה תדהר ואלישע תשבי

שבת קהילתית

כ"א - כ"ב אב (15-16/8)
פרשת עקב

שמרו את התאריך
פרטים בהמשך
ו. תרבות

הודעה ממרפאת השיניים

יוהנה נמצאת בחופשה

בין התאריכים 10.7-20.7.

אפשר להשאיר הודעה

במענה הקולי 8342.

במקרי חרום ניתן לפנות לתמר מרוז.

אבקשים את שיתוף הפעולה בכמה דברים:

החבילה שלך? בוא/י לקחת

1. מי שמזמין משלוח עד הבית ומבקש מהשליח שישים את החבילה בבניין משרדים - מתבקש לפנות את החבילה ביום - יומיים שלאחר מכן לכל המאוחר. אחרת החבילות נערמות ויוצרות בלגן.

אירועים בבריכה - שעת התחלה

2. מי שמזמין את מתחמי הבריכה לאירוע - האירוע יתחיל בשעה 20:00 לכל המוקדם. ניתן להתחיל להיערך לאירוע החל משעה 18:30, במקביל למשפחות ששוהות בבריכה. בתודה על שיתוף הפעולה, הנהלת הקהילה

השעון מתקתק

ראיון עם אורי אלטמן עם סיום עבודתו ב"שעוני עדי"/ ראיין - עדו עפרוני

ההזדמנות וביקשו ממני להביא כל מה שהיה שם, שולחנות, ארונות, ציוד משרדי ועוד. הציוד הועבר למפעל ולמשרדים אחרים.

כשנכנסתי לעבוד בשעונים לא היה לי שום ידע מקצועי בתחום, לאט לאט למדתי. חלק מהעבודות היה להתקין את הסטמים (הכפתורים שמכוונים את השעון ומניעים אותו), ולארוז. כל משלוח קטן של סטמים דרש מאיתנו לכוון את המכונה ויצר המון עבודה. עם השנים הגעתי למסקנה שעדיף להזמין מראש את השעונים עם הסטמים, ולא להתקין אותם במפעל, וכך עשינו. נשארתי לעבוד רק באריזה וקצת בארגון המחסנים. כשהחליטו להביא את התכשיטים של מיכל נגרין היה צורך לארגן מחדש את המחסנים ולפנות הרבה מקום. בשלב הזה, כשאני לקראת גיל 81, החלטתי שזה הזמן הנכון עבורי לסיים את העבודה.

איפה עבדת במהלך השנים?

ב-1966, לפני מלחמת ששת הימים, ביקשתי ללמוד חרטות. ביבנה היה כבר חרט, נתן וולף, והתלבטו אם צריך חרט נוסף. עד שגמרתי ללמוד, נתן החליט שהוא רוצה להיות נהג, ואני נהייתי החרט. תחילה עבדתי במסגריה, אבל לאחר זמן התבקשתי לעבוד במוסך, ובמשך השנים למדתי לשפץ את הקטפות, וגם לקטוף. היינו אז ארבעה חברים טובים שהחזיקו את המוסך, ג'ינג'י (יצחק לנג) ראובן ימיני נתן ריין ואני. כשהקימו את מפעל "שעוני עדי" ג'ינג'י וראובן עברו למפעל, ששכן באותו שלב מתחת למדגריה. ונתן ריין ואני נשארנו במוסך. הפכנו לצוות קטן מאוד, והעבודה תסכלה אותי - הייתי מתקן את הכנפיים של המרסס, ואחרי זמן קצר הם התקלקלו שוב, וחוזר חלילה. החלטתי לסיים את עבודתי במוסך, והתבקשתי לעבוד בלול ולעזור בבניית לול 10 ו-11 במערב. לאחר זמן לא רב נבחרתי כמרכז שירותים, תפקיד שלא היה לי עניין בו, אבל בחרו וקיבלתי את "דין התנועה". כשסיימתי את התפקיד, הוקם בזיתיה בית בד ונתבקשתי לתפעל אותו.

בינתיים מפעל השעונים גדל והיו צריכים לתגבר את הצוות, ואז יום אחד ג'ינג'י הגיע אליי ואמר לי, "תפסיק לשחק עם הזיתים, בואו תעבוד איתנו". הוא משך אותי למפעל, וחזרנו להיות יחד: ראובן, ג'ינג'י ואני. זה היה בערך בשנת 75', בתקופה שהמפעל החליט לקנות את "סיטיזין", וביקשו ממני לבצע את ההעברה של הסחורה מהמפעל של משפחת פריימן בתל אביב. מכיוון שכל המפעל פורק, ניצלו את

13

מה קורא בספריה?

אסתר ויהודה יוסף

"הספרים הם נרתיקי חכמה, מרקמי פנימי מלים". (אבן עזרא)

השתלמויות מורים, מרכז למידה ושיעורי תגבור, מרתון אנגלית, אזכרות, הקרנות סרטים לחברת הילדים, השאלת ספרים לילדי הגן, שעות סיפור ועוד.

כמו כן אירחנו קבוצות מחוץ לקיבוץ, כגון "השומר החדש", ישיבת מעלה

גלבע, קייטנת לב בנימין ועוד.

השתדלנו להפנות לבית עקד, אירועים של הקיבוץ.

בשנים הראשונות תלמידי התיכון התפללו בבוקר בספריה, ובערב מילאו תלמידי הפנימיה את המקום.

כשהתחלתי, תוכנת הספרייה הייתה על סף קריסה. השקענו בשדרוג וחידוש התוכנה, ובהמשך עם איחוד הספריות, איחדנו גם את התוכנות, דבר שהוזיל באלפי שקלים לשנה את אחזקת התוכנה.

עקבנו אחרי פרסומים באמצעי התקשורת כדי להתעדכן בספרים חדשים ורכשנו ספרים רבים. נעזרנו גם בהמלצות חברים.

כשהיה צורך הבאנו לקיבוץ תערוכות של מכירת ספרים.

נסענו פעם בחודש לקנות ספרים, ומיד עם הרכישה פרסמנו את רשימת הספרים החדשים בקבוצת וואטסאפ.

הנהגנו שירות השאלת ספרים בדואר ונענינו לבקשות ושאלות בוואטסאפ.

רכשנו מנוי למאגר הספרים "כותר" ואנו ממשיכים לחדש אותו בכל שנה.

רכשנו תוכנה להנפקת מדבקות לספרים והיום הספרים מסומנים באופן ברור ואסתטי. הפקנו לוגו חדש שעיצבה דגנית.

בימים אלה אסתר ואני מסיימים לעבוד בספריית בית עקד.

אני מסיים את תפקידי כמנהל הספרייה במשך 15 שנים - בתחושת סיפוק ומיצוי, ויוצא לדרך חדשה.

כשהוצע לי לנהל את בית עקד, תהיתי מה יהיה לי לעשות שם. אחרי שנים רבות של עבודת כפיים, חשתי שאשתעמם. התייעצתי עם אסתר שעבדה אז בספריית בית הספר היסודי, שעברה

זמנית, בשל אילוצים, לבית עקד. רואינתי על ידי שרה עברון מנהלת התיכון, שיזמה את פתיחת בית עקד מחדש כשנתיים קודם לכן, והתקבלתי. באופן מפתיע, מהיום הראשון, לא היה לי רגע דל. עדי קריק (מש"א), המליצה לי לצאת ללימודים במקביל לעבודה.

למדתי ספרנות ומידענות במכללת בית ברל, יום בשבוע במשך 3 שנים.

עם כניסתי לעבודה ראיתי לנגד עיני כמה מטרות:

- לעודד הפניית יותר פעילויות לבית עקד, כדי שהמקום יהיה יותר חי, תוסס ורוחש פעילות.

- לקדם איחוד עם ספריית הקריאה שבבית גרוס, ולקדם הכרה של בית עקד כספריה ציבורית הנתמכת על ידי משרד התרבות.

- לשפר את רמת הטכנולוגיה בספריה: מחשבים, תוכנות, דיגיטציה, מקרן חדש מסך חשמלי גדול והגברה.

- לשפר את התנאים הפיזיים של המבנה: חלונות חדשים, שירותים, ריצוף, ריהוט.

מה היה לנו?

במהלך השנים אירחנו מפגשי תרבות וחינוך,

עם איחוד הספריות ושדרוג נוסף בתוכנת הספרייה והסבתה לאינטרנטית, אפשרנו למעוניינים להיכנס לקטלוג הספרייה מהטלפון הנייד.

הקשר עם התיכון

הייתי חלק מהצוות החינוכי, והשתתפתי בחלק מפעילויות הצוות, והקשר עם מורי התיכון ומדריכיו היה טוב.

בדרך כלל השתדלנו להאיר פנים לתלמידי התיכון, אך לא פעם הם גרמו לנו אכזבה, כשהגענו בבוקר וראינו חוסר סדר וניקיון, וסימני השחתה.

בספריית הקריאה:

אסתר, שהייתה 30 שנה מחנכת, ו-10 שנים מורה ספרנית ביסודי, החליפה את אסתר תדהר כספרנית בבית גרוס, ומשנת 2019, עם איחוד הספריות, היא יחד איתי בבית עקד. אסתר מציינת כי החוויה בספריית הקריאה מבחינת המשתמשים שונה מאשר בספריית העיון. אוהבי הספר והקריאה ביבנה הם רבים, אם כי לא כולם נעזרים בשירותי הספרייה. חברים רוכשים ספרים בעצמם, קוראים ספרים דיגיטליים או נוטלים ספר מ"בית הספר". אסתר: "במשך הזמן למדתי את העדפות הקוראים, והשתדלתי להתאים להם ספרים. מסתבר שמעטים מחפשים לעצמם ספר. רוב המבקרים בספריה מעוניינים בעצת הספרנית. מהמדווחים על הקריאה שאבתי מידע על הספרים, ובשמחה שיתפתי את הקוראים במידע שקיבלתי. נהניתי ולמדתי משיחות עם חברים שביקרו בספריה, שיחות על ספרים וסופרים, חוויות קריאה וגם שיחות על דא ועל הא".

למה נתגעגע?

לעיסוק בספרים ישנים וחדשים שאפשרו לנו ללמוד כל יום דברים חדשים ולהרחיב דעת. לקשר עם חברים בכל הגילאים, ובעיקר לעבודה עם ילדי הגן. זה מקום עבודה שאהבנו ואנו מסיימים

ברגשות מעורבים, אך אננו שלמים עם עצמנו, היה לנו ברור שאנו מעוניינים לסיים את הפרק הזה עם מספיק כוחות להמשך.

עובדת היותנו זוג זימנה לנו כמה אפיזודות מצחיקות:

כששאלו לשמנו מבקרים שהגיעו לבית עקד, שמו לב ששם המשפחה שלנו זהה, והעלו חיוך... וכשהתווכחנו על הסוגה של ספר, אם הוא שייך לספריית העיון או לספריית הקריאה. (יש ספרים שהם "על הגבול"). או כשמצאנו את עצמנו מדברים בבית יותר מידי על העבודה בבית עקד...

טוב להודות להשם!

וגם תודה רבה לכל האנשים הטובים באמצע הדרך! לחברי המזכירות והנהלת הקהילה, למנהלי התיכון, מוריו ומדריכיו! לעובדי ענף התקשוב, לשכנינו בארכיון, לבעלי המלאכה ולעובדי ענף הנוי! לחברים רבים שעודדו ופרגנו, ולקוראינו הנאמנים! ואחרונה חביבה, לאסתר, אשתי היקרה, העזר כנגדי (24/7)! הצלחה רבה לחיה גדיש ורחלה שנקר!

שמחנו מאוד לשרת אתכם, הקוראים ובאי הספרייה. השתדלנו מאוד, כשליחי ציבור, להיות נאמנים לשליחותנו ולראות את טובת הציבור לנגד עינינו. בין אם זה מורי התיכון ותלמידיו, חברי וילדי הקיבוץ, או גורמים חיצוניים שאירחנו בספרייה.

יש לנו כאן אוצר שצריך להמשיך לטפח, ולדעת לנצל אותו בתבונה.

שבת שלום ובשורות טובות!

גם ימי הפרד עברו

אלכס בקר

יבנה, דרך השדה. חבל שלא היו אז טלפונים עם מצלמות כי התמונה היתה די משעשעת.

בערך בשנת 1978 הגיעו לארץ מלגזות וטרקטורונים וכבר לא היה צורך בפרד ובעגלה. המלגזה הראשונה שהיתה בקיבוץ היה מעודפי ציוד של צה"ל ששימשה להעמסת פצצות. עם המעבר להלנה הביתית כבר לא היתה כביסה לאסוף מבתי הילדים אלא כל משפחה הביאה את כביסתה באופן אישי ועצמאי.

מאז השתנו הרבה דברים בקיבוץ. אנו מביטים אחורה בנוסטלגיה לימים ההם.

הפירוש המילולי של המילה נוסטלגיה הוא געגוע לבית. ואנחנו, כמו הפרד, מתגעגעים לימים "הטובים" ההם, ושוכחים לרגע שרמת החיים ואריכות הימים בבריאות שיש לנו היום, לא דומים לשום תקופה בהיסטוריה של המין האנושי.

רק חסר דבר אחד - המין האנושי טרם למד לחיות בשלום.

אמנם אנחנו קוראים לעצמנו "הומו סאפיאנס", שמשמעו: "האדם הנובן", אבל נדמה שיש עוד דרך ארוכה עד שנצליח להגשים את זה.

בתפילת השכיבנו יש רשימה ארוכה של בקשות: "וְהָיָה בְּעֵדְנוּ וְהָסֵר מֵעֲלֵינוּ אוֹיֵב, דָּבָר, וְחָרָב וְרָעָב וְגִזְוֹן.... וְשִׁמְרֵנוּ וְצִדְקָתֵנוּ וְבִרְמִיזָנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם וּפְרִסְנוּ עָלֵינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמָךְ".

ששון והפרד

בגיליון "מבית" האחרון, בסוף מאמרו של מויש, הופיע צילום מהימים ההם, כאשר הפרד והעגלה היו חלק יומיומי של הנוף הקיבוצי. היום הטרקטורונים והמלגזות החליפו את הפרד. בערך בשנת 1976 הייתי סדרן עבודה, ועדיין הפרד והעגלה היו.

מי שהיה אחראי לפרד היה ששון, עולה מקורדיסטן שהיה גר בגן יבנה. הוא היה מגיע עם יתר הפועלים במשאית הליילנד הגדולה של משה טנדליך, עולה מציכיה שעבר את השואה - שגם הוא היה גר בגן יבנה. הפרד מצא קורת גג במבנה רעוע מבলוקים, שעמד לא הרחק ממקום החנות הישנה של מפעל השימורים.

בימים ההם עוד היתה הלנה משותפת והפרד והעגלה וששון היו חיוניים לחלוקת ארוחת צהרים לפעוטונים ולבתי הילדים, וגם לאיסוף הכביסה.

השם של הפרד, אם אני זוכר נכון, היה "ממבו". ששון לא כל כך אהב את ממבו והיה מקלל אותו במשך היום על כך שהוא כזה פרד. אבל ממבו הכיר את המסלול מהרמפה של המטבח לכיוון בתי הילדים, ואם היה יכול לפרוק ולטעון בעצמו היה מסתדר די טוב.

לפעמים קרה שששון לא הגיע לעבודה במשאית של משה טנדליך. (ששון היה חסיד גדול של הטיפה המרה ולפעמים אחרי "ראש השנה משולש" פשוט לא הגיע). במקרים כאלה סדרן העבודה (אני) היה צריך לחפש טנדר כדי לאסוף את הכביסה בבוקר ולהביאה למכבסה. אבל קרה גם שהפרד נעדר. בוקר אחד ששון הגיע אבל הפרד איננו. "איפה הוא יכול להיות?" שאלתי את ששון. "הוא בטח הלך לבקר את אמא שלו בנווה מבטח, איפה שהוא נולד", ענה לי.

אכן. מצאתי איזה פגיו קטן בעזרת סדרן הרכב (לא היה ארון מפתחות) ונסעתי עם ששון לנווה מבטח. והנה ממבו אצל אמא שלו. אז קשרנו את חבל הרתמה, שהוא הצליח לשחרר, לידיית של הדלת האחורית בצד הנהג, ונסענו אט אט חזרה לקבוצת

משולחנה של מנהלת הקהילה

חמוטל דברת איתן

שכדי לשמור על הקיבוץ ולחזק את שביעות הרצון של כל חבריו, עלינו לאפשר, יחד כקהילה, יותר בחירה, גמישות וחופש לכל אחד ואחת. הפרטה מאפשרת זאת. ככל שנפריט יותר תחומים, נוכל לאפשר לחברים לבחור את המתאים להם, ועדיין לשמור על הקיבוץ כקהילה.

אני חוששת שאם נמשיך בדרך המוכרת לנו, גם אם היא נוחה לכאורה, הרצון לשינוי באורחות החיים ילך ויגבר, משום שחברים אינם מסוגלים עוד לחיות במקום שבו צריך לקבל אישור לבחירות אישיות. אני מאמינה שהפרטות שונות ייטיבו עם כל אחת ואחד מאיתנו באופן אישי, ועם הקיבוץ באופן כללי, ויאפשרו לנו להמשיך לחיות בקהילה חזקה שמיטיבה עם כל חברה. אני מאמינה כי שילוב הערכים של ערבות הדדית יחד עם חופש הבחירה יוכל להעניק לנו את הטוב משני העולמות.

אני יודעת שכל שינוי הוא קשה, ולכן, אם וכאשר נבחר בשינוי, נעשה כל שביכולתנו כדי לסייע לכל אחד להתרגל אליו בצורה מיטיבה.

השבוע, בהנהלת הקהילה, נענינו לבקשת חברות שביקשו לשוחח על מודל ההפרטה. חברה אחת ביקשה שנעצור את התהליך ונדון מחדש במודל, כשההתנגדות העיקרית נגעה להורדת הניקוד בגילאים המבוגרים. בדיון שקיימנו לאחר מכן, שקלנו את העניין, אך בסופו של דבר אנו מאמינים שהמודל נותן מענה הוגן ונכון לצרכים השונים, ועם התוספת שבחרנו להעניק לכל בית אב, רוב המשפחות יוכלו לכלכל את מזונן ברווחה. לכן, החלטנו להמשיך את הדיונים על המודל כפי שהוצג באספה.

חברה אחרת ביקשה לאפשר יותר שיח חברתי פתוח בנושא, כדי שחברים יוכלו לשתף בתחושותיהם לגבי הפרטת המזון. בע"ה, נארגן ערב כזה בקרוב. ביחד, בשיח פתוח ובשיתוף פעולה, נוכל להבטיח שהקיבוץ שלנו יישאר בית יציב, תומך ומאפשר לכל אחת ואחד, גם בעידן של שינויים.

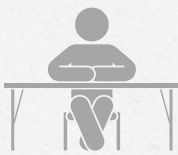
השבוע התחלנו לדון בנושא הפרטת המזון. אין ספק שעצם הדיון מעורר חששות רבים, והמחשבה שאולי נצטרך לשנות את ההרגלים שכל כך טבועים בנו עלולה להיראות מאיימת. כל שינוי, גם כשברור שהוא נכון וטוב, הוא קשה - ובוודאי כשמדובר בשינוי שלא ברור אם ייטיב איתנו והאם הוא נחוץ.

אני רוצה לשתף אתכם במחשבותיי בנושא, שהתחדדו והפכו עבורי לברורות יותר ככל שאני ממשיכה בתפקידי. אני מאמינה ברעיון הקיבוצי ובחשיבותו: קבוצת אנשים שמתאחדת, אוגמת משאבים, ומעניקה לכל אחד יותר ממה שהוא יכול להשיג בכוחות עצמו - ובכך גם מתאפשרת תרומה לחברה בכללותה. אני מאמינה בקהילה כגורם המחזק את הפרט, נותן לו משמעות וזהות החשובים לחוסנו הנפשי ולבריאותו. אלו ערכים חשובים ויציבים בעיניי.

יחד עם זאת, הדרך שבה אנו מאגמים את משאבינו כנראה צריכה להשתנות, כי גם אנחנו - כבני אדם - השתנינו. אם בעבר הפרט היה מוכן להכפיף את רצונותיו לטובת הכלל, כיום, במאה ה-21, זה כמעט ואינו רלוונטי. אנחנו רוצים חופש בחירה והגשמה עצמית בדרכים הנכונות לנו, ומתקשים לקבל מצב שבו מישוהו אחר מחליט עבורנו במגוון תחומים.

אודה שגם בתפקידי, כאחראית על אכיפת התקנונים שקבענו לעצמנו, קשה לי (וגם לחברי בהנהלה) להחליט עבור אנשים פרטיים, וקשה לנו לאכוף החלטות בנושאים אישיים. גם אנחנו בני הזמן הזה, ומרגישים חוסר נוחות כאשר אנו נדרשים להכריע בסוגיות פרטיות.

כיום יש ערכים נוספים שאנו מבקשים לקיים - ערך העצמאות, חופש הבחירה והגשמה עצמית, וכן הרצון של כל משפחה לבחור את הדרך הנכונה לה. כל זאת, מבלי לאבד את ערכי הערבות ההדדית, השותפות והקהילה. מתוך ראייה זו, אני מבינה

משולחנו של מנהל חברה ופרט

קובי שטיין

על צעירים וקליטה, והסדר בנים

בשבוע שעבר הצבענו על ועדות קליטה וצעירים. השבוע כבר נפגשתי עם טובה פניני אשר תרכז את ועדת הצעירים, וכפי שבעז כתב, ועדת קליטה ערכה פגישת סיכום קדנציה. תודה רבה **לצורי ומירב** על הובלת ועדת צעירים בשנתיים האחרונות, ולשאר חברי הוועדה: **אבשלום כהן, טל בגלייבטר, נעם טחן, לינוי עדיקה, וחני רגב**. תודה **לבעז** על הובלת ועדת הקליטה, ולחברי הוועדה: **רן ליבר, רוח'לה לנג, תמר בזק, איילת אריכא, רחלי ויצמן, ארי סולטניק ורני ששון**. כל העוסקים בצרכי ציבור, הקב"ה ישלם שכרם והקהילה תאמר להם "תודה". אז ודה גדולה לכולכם, ובהצלחה לוועדות הנכנסות. המלאכה רבה.

ובתפר בין הוועדות, התקיימה השבוע פגישה של צמ"ד, עם נציגי ועדות קליטה, צעירים וחברים. בפגישה עברנו על טיוטה להצעה להארכת הסדר בנים (לא עצמאות כלכלית) עבור צעירות וצעירים בהסדר הבנים שאינם נשואים ומעוניינים בקליטה ומתאימים לקליטה. בעבר דיווחתי על כך שאנו עמלים על הצעה שכזו, וכעת ההצעה אושרה בצמ"ד והועברה לעיון של עו"ד לקראת הבאתה בפני המועצה. בע"ה, אנו מקווים שנוכל לפני סוף אוגוסט גם להביאה לאישור החברים באספה.

על אלימות וחוסר סבלנות

השבוע לצערנו היה מקרה אלימות בקיבוץ, ומישהו חשב שזה לגיטימי להניח זבל על רכב של אורח שבעוונותיו עמד במקום לא תקין. הצטערתי מאוד לשמוע על המקרה, וברור לי שרובכם לא שמעתם עליו. לכן היה חשוב לי לומר דווקא כאן: לא ייעשה כן במקומנו. זו התנהגות אלימה ומבישה, ואנו מתנערים ממנה. הלוואי ונגלה יותר סובלנות וסבלנות כלפי אורחים, וכמו שאומרים: "לספור עד עשר לפני שמגיבים". השם הטוב של כולנו על כף המאזניים.

לסיום, בתאריכים 14.7 עד 22.7 לא אהיה בארץ. בכל סוגיה הדורשת מענה של פרט וקהילה ניתן לפנות אל חמוטל (או להמתין לשובי).

בב"ח לתו"ע.

על הלבוש והפרהסיה הציבורית הדתית שלנו

יש דברים שצריך לומר אותם בצורה פשוטה וברורה, ולא פעם אלו דברים שאמורים להיות מובנים מאליהם והם אינם כך. אז אומר בצורה ישירה: קבוצת יבנה היא קיבוץ דתי, והציפייה שלנו מכול מי שבחר לקבוצה כאן את ביתו, בין אם באופן קבע ובין אם באופן זמני, לנהוג באורח חיים דתי. כולנו יודעים זאת, ועבור רובנו זה חלק ממה שהופך את הקיבוץ לבית שלנו, ולמרכיב זהות שלנו. עם זאת, ישנן התנהגויות שנהיו רווחות ברחוב הקיבוצי, אשר קוראות תיגר על דבר לכאורה מובן מאליו זה. אין הכוונה להתנהגויות שבהן נדרש "דתו-מטר" כדי לבחון את טיב דתיותו של האדם, אלא דווקא בכאלו שברור לכל אחד ואחת (או אמור להיות ברור) שאין הן עולות בקנה אחד עם הצביון הדתי של המקום.

את המילים הבאות מוזר לי לכתוב, ובכל זאת: מי שבחר לחיות כאן, ראוי שיכבד את הבית שלו, שלנו, בכך שלכל הפחות מחוץ לביתו יהיה עם כיפה לראשו. קל וחומר במקומות ציבוריים כמו בכל-בו, בחדר האוכל, במחסן הבגדים ועוד. אינני מדבר על אורחים, אלא דווקא מי שבחר לחיות כאן. כמו כן, אני חש לא נוח להעיר על לבושן של נשים, וכמוני גם חברי קיבוץ אחרים אשר נאלצים לקבל את המציאות הנוכחית בחוסר נחת ולשתוק. אך במקום בו לא צריך את ה"דתו-מטר", כגון הסתובבות עם גופיות, חולצות בטן או "מכנסונים", כבר חברי הקהילה מבקשים שאומר "זה לא מתאים כאן" (גם כאשר מאוד חם בחוץ).

מעל דפי העלון, אמנם נראה כי הדברים באים כתוכחה או הטפה, ואכן מטרתם הראשונה היא לשנות התנהגות. אך הרצון שלי איננו לעמוד כמטיף בשער. הרצון שלי הוא לקיים שיח בנושא. שיח שיהיו שותפים לו צעירות וצעירים, הורים, חברים וחברות, ובעצם כל מי שהנושא חשוב לו או לה. נראה לי חשוב גם בנושא זה לשמוע אחד את השני, באופן לא שיפוטי. ואם אתם תוהים איך אפשר לומר שהתנהגות מסוימת לא מתאימה לכאן ועדיין לא לשפוט את האדם, אני מזמין אתכם להיות שותפים לשיח הזה, אשר בכוונתי לקדם בתקופה הקרובה.

התנועה ואנחנו | מזניקים פעילויות ומפגשים

שרה עברון וחברי המזכירות הפעילה

חיבור התנועות, עדכון מצוותי העבודה

בהמשך להחלטות מועצת התנועה החל תהליך בניית צוותי העבודה בשתי התנועות. הסנונית הראשונה הייתה פגישת צוות **מוסדות הרוח** שהתקיימה בשבוע שעבר, בעקבותיה התקיימו פגישות ראשונות של צוות **המרחב הפוליטי**, צוות **משימתיות והתיישבות** וצוות **תרבות**. פגישות התנועה של הצוותים הנוספים (חינוך, דת ומדינה, קהילה וכלכלה) צפויות בקרוב. התהליך מלווה באופן מקצועי, ובכל צוות יש זוג מובילים: חבר/ה מתנדב/ת מאחד הקיבוצים ונציג/ת המזכירות הפעילה. לשמחתנו כל הצוותים גדולים ומגוונים, חברות וחברים רבים נענו לפנייה להשתתף, והתחושה של מי שמביט בתמונה הכללית היא, שיש מעגל רחב של אנשים שבחרים ליטול חלק פעיל בחשיבה ובעשייה, ולהיות מעורבים. בכל אחת מהישיבות שהתקיימו עד כה עלו רעיונות מרתקים לעשייה חדשה משותפת. בתנועה הקיבוצית מתרחש במקביל תהליך דומה, אך לא זהה, ובקרוב אנו מקווים לדווח על מפגשים של צוותי שתי התנועות אלה עם אלה. לנו במזכירות הפעילה חשוב מאד שבתוך התהליך יישמעו גם החששות והספקות, והמקומות בהם עלינו לעמוד על שמירת זהותנו וקולנו הייחודי.

פירוט הצוותים והמשתתפים תוכלו למצוא בקישור <https://did.li/lxZaa> ובסריקת הברקוד:

מפעלות הקיץ החלו!

סמינרי הקיץ לגיל הנעורים הם אירוע תנועתי משמעותי עד מאד, מקום בו נפגשים בני נוער מכל קיבוצי התנועה, להיכרות הדדית, היכרות עם התנועה וערכיה ובניית הדור הבא. הסמינר הראשון, המירוץ לקיבוץ לבוגרי כיות ז', התקיים השבוע.

ביום ראשון בבוקר נפגשנו בדשא של בארות יצחק, כ-100 בני נוער בוגרי כיתה ז' נרגשים, מ-11 קיבוצים בכל רחבי הארץ. כל קיבוץ הגיע לבוש בחולצה בצבע אחיד, ולאחר מנוחה קצרה מהדרך וארוחת בוקר - פתחנו את היום בטקס הזנקה. שרה עברון, מזכ"לית התנועה, פתחה בהסבר על תנועת הקיבוץ הדתי והזכירה לנו גם את אחינו שעדיין בשבי וכולנו מצפים לשובם, וגם את חיילי צה"ל והתפילה לשלומם.

לאחר הפתיחה - המירוץ יצא לדרך! כל קבוצה קיבלה מעטפה ובה כתב חידה שהוביל למקום הבא, בו חיכתה לילדים משימה מאתגרת. בבארות יצחק דחפנו ביחד באלות חציר, בפתח-תקווה - במקום בו היתה קבוצת רודגס - שיחזרנו תמונה מהעבר, בתל-אביב התמקמנו במשרדי התנועה לשעבר בדובנוב 7 וקיימנו טקס חלוצי בעזרת עוברים ושבים ברחוב, בעין צורים העברנו מים בצינורות השקיה, במשואות יצחק ספרנו את הפרות ברפת (זה היה הכי קשה! כי הפרות לא הפסיקו לזוז....) ולבסוף הגענו לנקודה האחרונה בקבוצת יבנה- שם הוכרזו הזוכים בתחרות ונהננו ממגשי פיצה מפנקים. חשוב לציין שהשנה זכינו שכל הקבוצות התנהלו ברוח טובה ובשיתוף פעולה מופתי! ומי היו המנצחים במרוץ?

במקום **הראשון** - קבוצת יבנה!

במקום **השני** - עין צורים!

ובמקום **השלישי** - בארות יצחק!

תודות לצוות המירוץ - לבני הנוער שהפעילו את התחנות, למדריכים והמלווים ולבני הנוער החביבים!

תקנות הערבות ההדדית

תקנות האגודות השיתופיות (ערבות הדדית בקיבוץ מתחדש) הותקנו בשנת 2005, כתוצאה מעבודת ועדה ציבורית, ועדת בן-רפאל, ומהמלצותיה בדבר יצירת סיווג חדש של 'קיבוץ מתחדש'. התקנות מנוסחות בצורה משפטית ומעוגנות בחוק על ידי רשות האגודות השיתופיות, והן הביטוי המעשי לערכי שוויון ושותפות, כבוד האדם, שותפות קהילתית ואחריות הכלל לפרט בקיבוץ המתחדש. מטרתן להחזיק בערכי הערבות ההדדית ולשמר אחריות קהילתית כלפי חברים הנמצאים בקשיים - כלכלי, בריאותי או תפקודי, באמצעות רשת ביטחון אישית הניתנת ע"י הקהילה. מאז גיבוש התקנות חלפו 20 שנה, ובימים אלה נערכים דיונים מטעם רשות האגודות (משרד הכלכלה) והתנועות הקיבוציות, לעדכון והתאמת התקנות. זוהי סוגייה מורכבת ולשם כך כינסנו בשבוע שעבר את חברי ההנהלה החדשה של התנועה. בפגישה עדכנו בפרטי הדילמה וביקשנו להתייעץ ולהשתתף עם הנהגת התנועה בגיבוש עמדתנו בנושא. היה מפגש חשוב ומועיל.

יומן השבוע

• אספת חברים - מוצ"ש ב-21.30

תקוות ימי / שייקה פייקוב

אני פיטון

פיטון פשוט

פורט ושר על דרה,

מרחשי לבי אחרט

בקלמוסי הדל.

אכל היום ידי שותקות,

בנשמתי עצבתי,

שירתי גועה

ונגוני חדל.

תקוות ימי פלסו לי דרה

ארחות חיי פרעו על ברה

כי הלכו להם שירי

וכבדו לי לילותי

המלים כמו אבדו כל ערה.

אני פיטון

פיטון עצוב

פורט ושר על דרה,

בימי שלזה קולחים שירי

כמים צוננים.

אכל עתה במיתרי

גונחת רק הרוח,

וחדרי לבי

עונים לה והומים.

תקוות ימי..

אני פיטון

פיטון פשוט

פורט ושר על דרה,

ראיתי כבר ימים טובים

מאלה, ידידי.

ואאמין כי עוד יבואו

גם ימים מאלה

הזמנים שרק

הכסיפו לי שנותי.

תקוות ימי..

שייקה פייקוב, שהלך השבוע לעולמו, היה מוזיקאי, מלחין, מעבד, משורר ומנצח, נכס צאן ברזל בתרבות הישראלית וחבר קיבוץ משמר השרון, בין שיריו: "אותך", "חייכי לי בשירים", "ארץ", "דרך המלך" ועוד רבים וטובים.

על השירים: יצחק ברוכי

ק. הילה יוצאת לחופשה

את שני הגיליונות הבאים יערוך שמשון גוטליב. שלחו את החומר לדואל המערכת

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.